

Az én FEEK-storym

Amikor 2004 szeptemberében, életemben először beléptem a Pécsi Tudományegyetem Szántó Kovács János utcai épületébe, egyáltalán nem sejtettem, hogy ez a hely életem meghatározó helyszíne lesz. Hiszen már 13 éve, nap mint nap itt töltöm az időm nagy részét. Az egyetem épülete óriási volt, hosszú, tágas, világos folyosók, faburkolattal rendelkező termek, hőpölygő tömeg. Nem ismertem senkit, és ez elsőre megrémített, aztán hamar megtaláltuk egymást a szaktársakkal, és ott megalakult a „láthatatlan kollégium”, ami életünk végéig összeköt minket.

Az első benyomásom nagyon pozitív volt. Színes falak, óriási bőrfotelek, a folyosón rengeteg terminál, ahol internetezni lehet. (Itt jegyezném meg, hogy a kétezres évek eleje még az az időszak volt, amikor még mindenkinek a számos, nyomógombos mobiltelefon fityegett a zsebében, és ha internetezni akartunk, akkor el kellett zárándokolnunk az egyetemre vagy a könyvtárba.) A hallgatói terminálok ebben az időszakban nagyon népszerűek voltak, egymást érték a fiatalok, hogy ellenőrizzék az e-mailjeiket, intézzék a dolgaikat, megnézzék az IWIW-et (ez a Facebook-hoz hasonló, magyar fejlesztésű közösségi oldal, amit imádtunk, hiszen ez volt az első Magyarországon). Ugyanilyen közkedveltek voltak a nagy bőrfotelek is, hiszen az órák után mindenki fejvesztve rohant, hogy elfoglalhasson egyet e kényelmes csodák közül. Később megtudtuk, hogy a fotelek Dékán Úrnak is nagy kedvencei voltak, ezért kíméletlenül helyre utasította azokat, akik nem rendeltetészerűen használták az ülőalkalmatosságokat. (Ez a nem rendeltetészerű használat abban merült ki, hogy az egyik kartámlának dőlünk a másikra pedig felvetettük a lábunkat.)

Az épületnek volt még egy jellegzetessége, ötemeletes volt, de a lift csak a negyedikig közlekedett, a maradék egy emeletet gyalog kellett megtenni. Volt is nagy riadalom, mikor beszálltunk a liftbe, látjuk a négyes gombot, az ötöst sehol, „de hát mi az ötödikre akarunk menni”, aztán persze jókat nevtünk azokon, akik szintén így szálltak be a liftbe a későbbiek során. Az ötödik emelet még egy dologról híres volt. Ott lehetett dohányozni. Az egyetemi lét velejárója volt a cigaretta, reggel, kávé mellé, óra előtt, óra után és a vizsgaidőszakban kiváltképp.

Művelődésszervező-informatikus könyvtáros szakpáron mindösszesen nyolcan kezdtük meg tanulmányainkat 2004-ben. Az öt lány és három fiú mindegyike a Dél-Dunántúlról származott, négyen pécsiek, hárman somogyiak és egy Tolna megyei. Magunk is meglepődtünk, mikor rájöttünk, hogy tényleg csak ennyien vagyunk. A meglepődést követően szinte azonnal ráeszméltünk, hogy ilyen kondíciókkal körülbelül nulla esélyünk lesz lógni az órákról, ugyanis hamar feltűnik majd az oktatóknak, hogy ez vagy az hiányzik, még akkor is, ha nincs az óra elején névsorolvasás. A kis csapatunk igen összetartó volt, támogattuk egymást az órákon, a tanulásban, felkészülésben és természetesen a lazulásban is.

A tanórák általában jó hangulatban teltek. Emlékszem Agárdi professzor úr előadásaira, aki a megsárgult, négyzetláncos jegyzetlapjait kezében tartva beszélt hozzánk, vagy Varga Árpai bácsira, akinek a matekórái miatt képesek voltunk a szerdai egyetemi bulit követően csütörtökön reggel 7 órakor felkelni, vagy Csapó Editre, aki a tréningjén mindinkább közelebb hozott minket egymáshoz, illetve Varga Ildikó, Varga Katalin és Sipos Magdolna tanárnőkre, akik bevezettek bennünket a HUNMARC, az ETO és az adatbázisok világába.

Ám voltak néha olyan előadásaink is, amikor csak lassan vánszorogtak a percek. Okostelefon híján órai levelezgetéssel múltattuk az időt. A füzetlapokra kanyarított versikék, karikatúrák, és az idő lassú vánszorgásának sokszori megállapításának bizonyítékai a mai napig is kedvenc csoporttársam asztalfiókjában pihennek várva a megfelelő pillanatra, amikor kemény kötésben, nyomtatásban is megjelenhet.

A kiscsoportos óráink mellett természetesen voltak nagyelőadásaink is, az informatika-óráink például végig a Természettudományi Karon voltak, ahol egy levegőt szívtunk és együtt dolgoztunk az „igazi kockákkal”. Ezek az órák igazi élményszámba mentek, hiszen több alkalommal is átélhettük, hogy az „igazi” informatikusok azon élcelődtek, hogy vajon a könyvtárosok mégis hogyan lesznek informatikus könyvtárosok. Ezek az élmények néha kedvünket vették, de a tanszékvezetőnk, Agárdi professzor úr mindig a segítségünkre sietett, kiállt mellettünk, bátorított minket.

A kurzusok mellett a szakmai gyakorlatok során ismerkedtünk meg választott hivatásunk velejével és két alkalommal voltunk Budapesten, tanulmányúton. A könyvtáros gyakorlataink végeláthatatlanok voltak, minden félévben volt valamilyen munkafolyamat, amibe mélyebben beleáshattuk magunkat. A kedvencünk a tájékoztatás gyakorlat volt, mert akkor találkozhattunk „élő-lélegző” olvasókkal, akiknek kereshettünk, akiknek segíthettünk. Bár még így sem voltunk elég jók pár „öreg motoros könyvtárosnak”, akik csak nemes egyszerűséggel „díszkaktuszoknak” hívtak bennünket.

Kétszakos hallgatóként volt olyan félévünk, hogy összesen 23 kurzusunk volt, ami azt jelentette, hogy hétfőtől csütörtökig, 8-17.30-ig és pénteken is bent voltunk az egyetemen. A szorgalmi időszak leterheltsége mellett persze a vizsgaidőszak is sűrű volt, hiszen egy hétre 2-3 vizsga is jutott, sőt olyan is akadt, hogy egy napra esett ugyanennyi. A félévvégi vizsgák mellett a szigorlatok is a meghatározó élmények közé tartoztak az életünkben. Az 5 év alatt a két szakon összesen 4 szigorlatunk volt. És a félévvégi vizsgák egyszerű sétagaloppnak tündek a 3-4 fős bizottság előtti szigorlatokhoz képest, de persze akkor még fogalmunk sem volt, hogy ez csak a bemelegítés az államvizsgára.

Az államvizsgáig végül hatan jutottunk el 2009-ben. Egy bizottság előtt államvizsgáztunk mind a művelődésszervező, mind az informatikus könyvtáros tételsorból. Ez azt jelentette, hogy meg kellett védenünk mindkét diplomadolgozatunkat és négy tételből feleltünk egy hat fős államvizsga-bizottság előtt. Egészen vicces szituáció volt, amikor hatan megjelentünk államvizsgázni és ugyanennyien leültek velünk szembe vizsgáztatni.

Az egyetem második évében rendkívül nagy lehetőséget kaptam, elkezdhettem demonstrátorként dolgozni a tanszéken. A munka mellett 2006-ban belekezdtem a kutatásomba is, amely az egyetemisták információszerzési és -felhasználási szokásaival állt összefüggésben. A vizsgálódás eredményeképp számos konferenciaelőadás, tanulmány, diploma- és OTDK-dolgozat született. Az Országos Tudományos Diákköri Konferencián való részvétel döntő lépés volt a jövőm szempontjából. Ugyanis ez volt az az élmény, ami ahhoz kellett, hogy egyértelművé váljon számomra az utam. Így léptem rá az oktatói-kutatói pályára, amit egy pillanatig sem bántam meg.

A 2009. júniusi államvizsgát követően szeptemberben kiálltam a katedrára. Éles volt a váltás, ugyanis azok, akik pár hónappal korábban még tanítottak, most a kollégáim lettek. A magázás helyét átvette a tegezés, és mindenki tanácsokkal látott el a tanítással és a PhD-val kapcsolatban. Egy OTDK- és diplomadolgozat megírása után teljes képtelenségnek tűnt, hogy megírjak egy kétszáz oldalas könyvet, mindezt Magyarország legnagyobb egyetemén, az ELTE-n. A PTE után az ELTE-n tanulni teljesen más élmény volt. Más épület, más tanárok, más mentalitás, és a sok fővárosi mellett én voltam a vidéki, ezen felül a legfiatalabb is. Ám ez a jellemvonás akkortájt több helyen is elkísért, ugyanis a FEEK-en

is én voltam a „legkisebb ugrifüles”. Sokszor néztek a folyósón, konferenciákon is hallgatónak. Az OTDK-n még 2017-ben is megtörtént, hogy afelől érdeklődtek, hogy sikerült-e feltöltenem a prezentációm a számítógépre. Legfiatalabbnak lenni igazából nem is olyan rossz dolog, hiszen mindenki megosztotta velem azokat a pozitív és negatív tapasztalatait, élményeit, amelyekből tanulhattam.

Tanárként az első meghatározó élményem az volt, mikor egy nyolcvan fős csoportnak kellett „Könyvtárismeret” órát tartanom. A kurzus óriási ellenállást váltott ki az andragógia szakos hallgatókból, és innen meglehetősen nehéz volt győzni. Ám a félév során sikerült többeket meggyőzni, hogy igenis fontos szerepet játszanak a könyvtár- és adatbázis-használati ismeretek a képzésükben. Ide vezethető vissza, hogy a filozófiám a tanítással, oktatással kapcsolatban az lett, hogy ha egy évfolyamból akár egy fiatalat sikerül megszólítani, meggyőzni, elkötelezetté tenni, akkor már megérte, és sikerként könyvelhetjük el a tevékenységünket.

A FEEK „docendo discimus”, vagyis „tanítva tanulunk” jelmondata már a mestereim óráin is megfigyelhető volt. Agárdi professzor úr például megesketett bennünket az egyik órán, hogy kiírjuk neki CD-re az Anima Sound System legújabb albumát. Ez a nyitottság, tanulni, fejlődni vágyás voltak azok a jellemvonások, amelyeket mindenképp szerettem volna beépíteni a mindennapjaimba és az óráimba. Ezzel a hozzáállással értesülök a legújabb applikációkról, filmekről, koncertekről, könyvekről. Azzal, hogy nyitottan állok a hallgatók felé, ők is megnyílnak az irányomba és ezáltal kialakul egy közös, alkotó közeg, amelyben a hallgatók és az oktató is tanulhat, sokszor olyasmit is, ami sokkal fontosabb a tananyagnál.